

χίαν τῶν ἄλλων καθὼς διὰ τὴν ἰδικὴν σου εὐτυχίαν.

— Σὲ βεβαιῶνω, ὅτι δὲν λέγω καμμίαν ὑπερβολήν.

— Ἄκουσε μητέρα, νὰ σοῦ εἰπῶ μὲ εἰλικρίνειαν τί ἔχω εἰς τὴν καρδίαν μου.

— Ἄλλ' αὐτὸ κ' ἐγὼ ζητῶ.

— Δὲν τὸ ἔκαμα ἐνωρίτερα, διότι ἤλπιζα ν' ἀποφύγω ἐξηγησίν, ἥτις θὰ μᾶς ἔφερε, πρῶτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν μας, εἰς σπουδαίαν διαφωνίαν. Ἀπάντησέ μου, σὲ παρακαλῶ, μὲ τὴν συνήθη σου εἰλικρίνειαν. Ἡπατήτην, ὑποθέσας, ὅτι τρέφεις σχέδιά τινα συνοικεσίου λίαν φιλόδοξα;

— Δὲν τρέφω κανέν σχέδιον, οὔδὲ ἐνεργῶ τίποτε διὰ νὰ μεταβάλω τὰ πράγματα. Ἡξέυρεις πόσον ἀφίνομαι εἰς τὴν τύχην, καὶ κανεῖς, πλήν σου, δὲν δύναται νὰ μαντεύσῃ τί ἐπιθυμῶ.

— Ἐπειδὴ λοιπὸν σὲ ἐμάντευσα, ἔγινα ἄξιος τῶν σημερινῶν παραπόνων σου. Πῶς, μητέρα, σὺ, ἢ ὅποια μὲ γνωρίζεις τόσο καλὰ, δὲν ἐνόησες ὅτι ποτέ μου δὲν ἠθελα ἀνεχθῆ νὰ ἐκληφθῶ ὡς πτωχὸς μελλόνυμφος. . . ;

— Καὶ ἂν ἡ Μαρκέλλα σὲ ἠγάπα;

— Καὶ ἂν ἡ Μαρκέλλα μὲ ἠγάπα, . . . πράγμα, τὸ ὁποῖον εὐτυχῶς εἶνε ἀπλή καὶ ἀνυπόστατος ὑπόθεσις τὸ κατ' ἐμέ, οὔτε ἠμπορῶ, οὔτε θέλω νὰ τὴν ἀγαπήσω, καὶ νομίζω ὅτι ἐφέρθη ὡς τίμιος ἄνθρωπος, ἀποφεύγων τὸ γόητρόν της, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν θὰ μοῦ ἦτο δυνατόν νὰ ὑποκύψω, χωρὶς νὰ καταστῶ ἄξιος περιφρονήσεως τὰ ἑκατομύρια τῆς δεσποινίδος Δαρλεμῶν δὲν θὰ λαμπρύνουν τὸ οἰκόσημον τῶν Δεσκλοβέλ.

— Κ' ἐγὼ λοιπὸν σοῦ λέγω, ἀγαπητέ μου Ἀλαῖν, ὅτι πολὺ κακὰ μὲ γνωρίζεις, ἂν ἐνόμισες ὅτι μ' ἐπηρεάζει ἡ μεγάλη περιουσία τῆς Μαρκέλλας.

— Δὲν εἶπ' αὐτὸ.

— Σχεδόν· ἀλλὰ δὲν σοῦ παραπονοῦμαι διὰ τοῦτο· τὸ αἰσθημα αὐτὸ τῆς ὑπερηφανείας ἐγὼ σοῦ τὸ ἐνέπνευσα ἐκ παιδικῆς ἡλικίας· ἀλλὰ δι' αὐτὸ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ εἰπῶ σήμερον, ὅτι εἶσαι ὑπερβολικὸς. Ὅσον πόταπὸν εἶνε νὰ ὑποκριθῆ τις ἔρωτα διὰ νὰ νυμφευθῆ προικα, τόσον εἶνε ἀνόητον, ὅταν ὑπάρχῃ ἀμοιβαῖος ἔρωσ, νὰ καταδικασθῶσι δύο ὄντα ἀγαπώμενα εἰς δυστυχίαν, μόνον καὶ μόνον δι' ἀνισότητά περιουσίας.

— Δὲν εὐρίσκόμεθα αὐτοῦ, ἀγαπητῆ μου μητέρα. Ἡ δεσποινὶς Δαρλεμῶν μοῦ φαίνεται ἐρασιμωτάτη καὶ λατρευτῆ κόρη, καὶ θὰ τὴν ἐλάτρευα ἴσως, ἂν δὲν ἦτο τόσο φοβερὰ πλουσία. Ἄλλ' ἀφ' ὅτου πρῶτην φοράν τὴν εἶδα, εἶπα κατ' ἐμαυτὸν ὅτι εἶνε δι' ἐμὲ καρπὸς ἀπηγορευμένους, καὶ ἐθωρακίσθη κατὰ τοῦ θελγῆτρου, τὸ ὁποῖον ἐξήσκει ἐπ' ἐμοῦ ἡ καλλονὴ της καὶ ἰδίως ἡ γοητευτικὴ ἀπλότης της.

— Καὶ ἂν αὐτὴ ἡ ἀληθῶς λατρευτῆ κόρη, ἥτις δὲν ἔχει λόγον ν' ἀντιστῆ εἰς τὴν ὁρμὴν τῆς καρ-

δίας της, νομίσῃ ὅτι δύναται νὰ σ' ἀγαπήσῃ καὶ ν' ἀγαπηθῆ, θὰ εἶνε καὶ πάλιν καθήκόν σου νὰ τὴν ἀποκρούσῃς;

— Τί φαντασίαν ἔχουν αἱ γυναῖκες! Σὺ, ἀγαπητῆ μου μητέρα, σὺ ἡ λογικὴ προσωποποιημένη, δημιουργεῖς μυθιστόρημα ὀλοκλήρον καὶ ἀπίθανον, μόνον πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἰδεῶν σου· Μὴ μὲ τυραννῆς, σὲ παρακαλῶ, μὲ ὑποθέσεις κολακευτικάς. Εἶπέ μου μᾶλλον, ὅτι καλὰ ἔκαμα καὶ καλὰ θὰ κάμω ἐπιχειρῶν ἐν μικρὸν ταξιδεῖον εἰς τὴν Ἰσπανίαν. Ὡ! ἂν ἦτο δυνατόν νὰ νυμφευθῆ κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου ἡ Μαρκέλλα!

— Κύτταξέ με κατὰ πρόσωπον, καὶ βεβαίωσέ με, ἂν ἠμπορεῖς, ὅτι ὁ γάμος τῆς Μαρκέλλας δὲν θὰ σὲ καθίστα δυστυχῆ.

Ἡ Ὁ Ἀλαῖν ἀπέφυγε τὸ βλέμμα τῆς μητρός του, καὶ ἀπήντησεν·

— Ὅταν φθάσωμεν εἰς ἐκεῖ, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σοῦ ἐξηγηθῶ εἰλικρινῶς τὰς ἐντυπώσεις μου· ἀλλὰ σημαίνει μεσονύκτιον, καὶ καιρὸς εἶνε νὰ πλαγιάσῃς, διὰ νὰ μὴν ἔχῃς αὔριον ἡμικρανίαν. Καλὴν νύκτα, μητέρα· εἶπέ μου, ὅτι εἴμεθα σύμφωνοι:

— Ὅχι ἐντελῶς· θὰ σκεφθῶ ὅτι μὲ εἶπες καὶ μετὰ δύο τρεῖς ἡμέρας ὀμιλοῦμεν καὶ πάλιν, ἂν θέλῃς.

— Χωρὶς ἄλλο. Ἐν τούτοις, ἂν ὁ Κ. Δαρλεμῶν θελήσῃ νὰ μὲ στείλῃ εἰς Μαδρίτην, μοῦ δεῖς τὴν ἄδειαν νὰ δεχθῶ;

— Ἡ ἡλικία σου δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην ἀδείας, ἀγαπητέ μου υἱέ.

— Ἐλπίζω ὅτι ποτὲ ἡ ἡλικία μου δὲν θὰ μοῦ δώσῃ τὸ δικαίωμα νὰ σὲ λυπήσω· δι' αὐτὸ δὲν θ' ἀναχωρήσω, ἂν δὲν τὸ ἐγκρίνης.

— Τὸ ἐγκρίνω ἀπὸ καρδίας, ἂν πρόκηται αὐτὴ ἡ ὁδοιπορία νὰ σοῦ κάμῃ καλὸν· θὰ προσπαθῆσω νὰ μὴ στενοχωρηθῶ. Καλὴν νύκτα, παιδί μου.

Ἡ Ὁ Ἀλαῖν ἐνεφανίσθη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ

Κ. Δαρλεμῶν, εἶχεν ἤδη οὗτος ὀμιλήσει μετὰ τῆς δεσποινίδος Δώμβεῦ. Ὑποδέχθη δὲ τὸν νέον μετὰ τῆς συνήθους αὐτοῦ εὐμενείας, ἀπόφασιν ἔχων νὰ κρύψῃ ἐντελῶς πρὸς αὐτὸν τὸ ἀντικείμενον τῆς μερίμνης του, καὶ νὰ μάθῃ μᾶλλον παρὰ τῆς Κ. Δεσκλοβέλ τί ἐσκέπτετο ὁ υἱὸς της.

— Λοιπὸν, νέε μου φίλε, εἶπεν, ἐσκέφθητε τὴν νύκτα; θέλετε πάντοτε νὰ ταξειδεύσητε;

— Πλέον παρὰ ποτε, κύριε, ἂν δὲν σᾶς φαίνωμαι πολὺ ἀρχάριος διὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν· ἐτόλμησα νὰ προτείνω τὸν ἑαυτὸν μου, διότι ἐσκέφθη ὅτι, γνωρίζων τὴν Ἰσπανικὴν καὶ ἔχων μερικὰς σχέσεις εἰς τὴν Μαδρίτην ὡς ἐκ τῆς ἐκεῖ διαμονῆς μου πρὸ δύο ἐτῶν, ἠδυνάμην νὰ χρησιμεύσω εἰς τὰ οἰκονομολογικά σας σχέδια.

— Καὶ δὲν σφάλλετε. Ἐκτὸς τούτου, μολογόντι ἀρχάριος, εἶσθε σοβαρὸς ἄνθρωπος καὶ ὁ